

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14 פברואר 2013

[REDACTED]

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

חמאשימח/חמשיבח: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד אירית אסולין

נגד

חנאשם/חמבקש: [REDACTED]
על ידי ב"כ עו"ד יוסי סקה

החלטה

1. לפני בקשתו של הנאשם להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, מחמת אפליה בהעמדה לדין, בלא שתי ולחנטי, בין הנאשם לבין אחר. האחר הוא המתלונן בחיק, כפי שיפורט להלן. מדובר, לטענתו, באפליה העומדת בסתירה לעקרונות של צדק והגנות משפטית, המבססת טענת הגנה מן הצדק במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - החסר"ם).

חרקע

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום ביום 7.2.11 המייחס לו עבירת אימים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העתשין, תשל"ז-1977).

על פי כתב האישום, ביום 16.1.10, על רקע סכסוך שכנים, איים הנאשם שלא כדין על יעקב וייס [המתלונן]. בכך שצעק לעברו שיוזרק עליו את העציץ שהחזיק בידו וכי למטה ידקור אותו "בשיפור" מתכת. בהמשך הנאשם ירד לכיוון המתלונן ואיים לפגוע בו בכך שהחזיק "שיפור" מתכת והתקרב לכיוונו. הנאשם לא הצליח לממש את אימויו זאת בשל התערבות אמו, הגב' מרים קורנהור.

טענת הנאשם

3. טענת הנאשם הועלה בדין שהתקיים לפני ביום 31.12.12 וכן הוגש טיעון בכתב. לטענת הנאשם, בד בבד עם חקירת החשדות כנגדו הוגשה תלונה מצידו ומצד אמו כנגד המתלונן, בגין אותה מסכת אירועים, כחשד לביצוע עבירות של תקיפה ואימים כנגדם. הן הנאשם והן המתלונן נחקרו באזהרה, אך בסופו של יום מצאה היחידה החוקרת לגנוח את שתי התלונות הדדיות, וזאת מטעמים של "הערר ענין לציבור". אלא שהמתלונן הגיש ערר על החלטת הגניזה ובעקבות הערר נפתח חיק החקירה כנגד הנאשם, אשר הבשיל לכדי כתב האישום שלפני.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14 פברואר 2013

לטענת הנאשם, לא ברור מדוע דמו של המתלונן סמוק יותר מדמו שלו ומדוע תיקו של המתלונן נסגר, בעוד תיקו של הנאשם ממשיך להתנהל. עוד מציין הנאשם, כי גם הוא הגיש בסופו של יום ערר בנוגע לסגירת תיקו של המתלונן, אך טרם נתקבלה כל תשובה לגבי אותו ערר.

תגובת המאשימה

4. לטענת המאשימה, ישנם מקרים בהם, על סמך בחינה מחודשת של מכלול הראיות בתיק והערכת עוצמתן, מחליטה המאשימה להגיש כתב אישום כנגד מעורב אחד ואילו לגבי מעורב אחר, לגנוז. כך בענינו נמצא כי הראיות כנגד הנאשם הן מוצקות, ובשל כך הוגש כנגדו כתב האישום. לטענת המאשימה, נוכח השלמת החקירה בעקבות הערר של המתלונן (נגבו עדויות נוספות בתיק, המחזקות את גרסת המתלונן לארוע), העריכה התביעה מחדש את העובדות ומכאן ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום כנגד הנאשם.

תשובת הנאשם

5. לא הוגשו לעיון ההגנה או לבית המשפט כל הנמקות המפרטות את סיבת גניזת התיק כנגד המתלונן, מעבר לציון עילת הסגירה, והיא: הערר ענין לציבור. ואולם, שני תיקי החקירה נסגרו מטעמים של הערר ענין לציבור. משכן, מתבקש בית המשפט לדהות את טענת המאשימה כאילו נמצאו ראיות מוצקות כנגד הנאשם בלבד, שכן על פי עילת גניזת התיק כנגד המתלונן, שאיננה "הערר ראיות", גם נגדו נמצאו לכאורה ראיות מבוססות להוכחת אשמתו.

הערר תשובת של המאשימה

6. עיינתי בבקשה, בתגובה ובתשובה, והוריתי למאשימה ביום 15.1.13 להתייחס תוך 7 ימים לטענת הסנגור לכך שלא נמסרו הנמקות המפרטות את טעמי גניזת התיק כנגד המתלונן. עוד הוריתי למאשימה להבהיר כיצד עילת הסגירה בענינו של המתלונן ("הערר ענין לציבור", להבדיל מ"הערר ראיות מספיקות") מתיישבת עם טענתה שההבטחה בין הנאשם למתלונן, היא כמות הראיות ואיכותן.

חרף החלטתי, ואף שהחלטתי נמסרה גם ידנית לנציגי המאשימה שהופיעו באולמי, עד למרעז זה טרם מסרה המאשימה תגובתה, והמרעז לכך כבר חלף לפני יותר משלושה שבועות. נוכח האמור, החלטתי ניתנת בהערר תגובת המאשימה.

דיון תכרע

7. אכיפה בררנית וסלקטיבית היא אסורה ועומדת בסתירה לעקרונות הצדק. ניתן לדבר על אכיפה סלקטיבית ועל אמליה כאשר תתביעה מבחינה, ללא הצדקה, והתערור שוני ולוחטי ומהותי, בין שני מקרים דומים. במצב כזה, מונחת התשחית לטענת "הגנה מן הצדק", המעוגנת בסעיף 149(10) לחסד"פ.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14 פברואר 2013

8. מאז נקלטה הדוקטרינה של הגנה מן הצדק אל המשפט הישראלי נעשו נסיונות לסעון לתחולתה על פגמים שונים בפעולתן של רשויות התביעה. בדו"ח המכריע של המקרים לא צלח הנסיון ובית המשפט שב והדגיש את הזוהרות והצמצום שיש לנהוג בהפעלת הדוקטרינה (ע"פ 6922/08 פלוני ג' מדינת ישראל [פורסם במאגרים ממוחשבים, 1.2.10], פסקה 33 לפסק הדין).

בע"פ (מחוזי ת"א) 15757-04-11 מדינת ישראל נ' גרינולד [פורסם במאגרים ממוחשבים, 18.6.12], [ענין גרינולד], פסקה 35 לפסק הדין, נקבע:

"כבוד העילות הפרוטנציאליות להתערבות בית המשפט בשיקולי התביעה בהעמדה לדין מצוי עקרון השוויון שישומו המעשי עלול להיות תוראה על ביטול כתב אישום בשל אכיפה ברדנית. בית המשפט הדגיש כי גם בנושא זה נהוג בית המשפט באיפוק רב ולא בקל תחא התערבות שמקורה באכיפה ברדנית. בקליפת אגוז, ככלל, על החלטת התביעה להיות חפה מהפלייה. ביטור עילה זו עומדת השאיפה לשמור על אמון הציבור ברשות המנהלית, ובעניינו ברשויות התביעה..."

וכן:

"אם ימצא כי התביעה הותחתה על ידי שיקולים זרים, פעלה בחוסר תום לב או שבית המשפט מגיע למסקנה, כי הבחירה את מי להעמיד לדין ולגבי מי להימנע מכך, חרגה בניכוח הענין ממתחם המכירות - רק אז, התקבל טענת אכיפה הברדנית"

[ענין גרינולד, פסקה 25]

9. הנטל לשכנע בדבר קיומו של שוני מהותי וחלונטי מונח לפתחה של המאשימה.

10. המאשימה ציינה כי נוכח השלמת החקירה בעקבות קבלת הערר על ידי המתלונן (גביית עדויות נוספות בתיק, המחזקות את גרסת המתלונן לאירוע), העריכה התביעה מחדש את העובדות ומכאן ההחלטה להגיש כתב אישום כנגד הנאשם.

11. אזכיר כי בית המשפט בוחן את שיקול הדעת של המאשימה בחינה מנהלית. בית המשפט אינו שם עצמו במקום המאשימה ובדק מה הוא היה מחליט במקומה, אלא בודק את סבירות החלטתה.

12. במקרה דנן, לפחות על פני הדברים, צודק הנאשם, כי ההנמקה המפורטת את סיבת הגניזה של תיק המתלונן היא נתון חשוב, אך המאשימה לא סיפקה את ההנמקה המפורטת (אלא רק את השורה התחתונה).

נוסף על כך, תשובת המאשימה כי ההבחנה בין השניים נעוצה בכמות הראיות ואיכותן, אינה עולה בקנה אחד עם עילת הסגירה שנמסרה בענינו של המתלונן ("העדר ענין לציבור" ולא "העדר ראיות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14 פברואר 2013

מספיקות"). שכן שני תיקי החקירה נסגרו מטעמים של "העדר ענין לציבור" ולא הזכר קושי כלשהו בריאת הראיות.

13. התשובה של המאשימה, התולה את כל ההבחנה בין השניים בכמות הראיות או איכותן, אינה מספקת, אפוא, ואין בה משום הסבר מרוע בענינו של הנאשם יש ענין לציבור ואילו בענינו של המתלונן - לאו. בהעדר הנמקה אחרת, אין מנוס מהנעה למסקנה שבמקרה זה הבחירה את מי להעמיד לדין ולגבי מי להימנע מכך, חרגה בניכוח הענין ממתחם הסבירות.

משכך - אני מוצאת כי יש מקום לקבל את טענת הנאשם ומורה על ביטול כתב האישום.

המוכירות תעביר את החלטתי לידיעת הצדדים במקום.

כן אבקש שהחלטתי תועבר לראש מרזר תביעות, שכן יש להסב את תשומת ליבה לכך שתגובות המאשימה (לא רק בחיק זה, אלא בחיקים רבים אחרים) אינן מגיעות במועדן, אם בכלל.

ניתנה היום, ד' אדר השע"ג, 14 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.

מיכל ברק נבו, שופטת